

ÎNCHEIERE

16 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Marandici Elena,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Marandici Elena
împotriva Gimnaziului Crăsnășeni cu privire la anularea ordinului de concediere,
restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă și încasarea
prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Marandici Elena și s-a menținut hotărârea din 20 iunie 2018
a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești,

c o n s t a t ă :

La 18 iulie 2014, Marandici Elena s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de
chemare în judecată împotriva Gimnaziului Crăsnășeni ulterior concretizată privind
anularea ordinului de concediere nr. 2 privind concedierea din funcție, în baza art. 86
alin.(1) lit. n) din Codul muncii emis de Gimnaziul Crăsnășeni, restabilirea în funcție
de profesoară de geografie și biologie a Gimnaziului Crăsnășeni, încasarea salariului
pentru lipsa forțată de la muncă în începând cu data de 24 aprilie 2014 până la data
reunerii în funcție și încasarea prejudiciului moral în mărime de 200 000 lei și a
cheltuielilor de judecată.

Reclamanta a indicat că Gimnaziul Crăsnășeni la 24 aprilie 2014 a emis ordinul
nr. 2 privind concedierea din funcție, în baza art. 86 alin.(1) lit. n) din Codul muncii.
Însă, aceasta este ilegal și pasibil de anulat, din motiv că nu s-a probat violența fizică
prin probe clare, concludente și legătura cauzală între gestul său și posibila traumă
cauzată elevului Roman Veveriță.

Marandici Elena a invocat că, la 31 martie 2014, la lecția de geografie desfășurată
în clasa 5, a observat că elevul Veveriță Roman s-a întors spre masa din spatele său și
discuta cu elevul Minciună Valeriu. Atunci s-a apropiat de acesta, i-a pus mâna pe cap
și ușor l-a îndreptat spre tabla de scris. Elevul nu a reacționat ca la durere fizică și că a
fost prezent la toate lecțiile. Mai mult, la lecția a 4 de educație tehnologică, elevul a
lucrat activ și a primit nota 9. Invocă că a făcut decât un singur gest.

Reclamata consideră că, nu există violență fizică în înțelesul art. 86 alin.(1) lit. n)

din Codul muncii, deoarece durerea a fost provocată involuntar, fără intenție și că nu este traumă nefiind stabilită de specialiști în medicina legală în coroborare cu alte probe.

În rezultatul ordinului nr. 02 din 20 aprilie 2014 emis de către administrația Gimnaziului Crăsnășeni i s-a încălcat dreptul la muncă. La 24 aprilie 2014 până în prezent reclamanta a avut de suferit, deoarece a fost concediată ilegală din funcția de profesoară de geografie și biologie în baza unor înscrisuri care nu corespund adevărului.

Reclamanta consideră ordinul de concediere ilegal. Motiv pentru emiterea ordinului a fost certificatul medical elevului Roman Veveriță cu diagnosticul trauma coloanei vertebrale, însă prin expertiza medico-legală emisă de Centrul de Medicină Legală Chișinău nu au fost depistate careva leziuni.

Procesul-verbal al ședinței comisei membrilor sindicaliștii este unul ilegal, atât ea cât și alții colegii nu au observat starea copilului, de asemenea nu a fost chemată pentru a da explicații în față comisiei, iar ceea ce a stat la baza emiterii ordinului nu s-a confirmat și s-a stabilit că elevul Veveriță Roman suferă de o malformație a coloanei vertebrale. Nu a aplicat violență fizică, nu a strigat, nu a fost agresivă și doar i-a pus mâna pe cap și i-a zis să nu-i încurce elevului Minciună Valeriu, deoarece fiecare elev avea sarcini de lucru individuale. Le fel, nu s-a stabilit vinovăția ei nici de organele de drept și doar a indicat că este pasibilă de răspundere disciplinară, deoarece acțiunile ei nu a urmărit scopul intenționat de a cauza leziuni, suferințe psihice și umilirea victimei.

Reclamanta a menționat că, cunoaște fișa sa de post și ceea ce intră în obligațiunile de serviciu, în special de a nu admite careva abuzuri, violență și discriminare asupra elevilor, însă în situația creată a fost supusă hărțuirii psihice.

Prin hotărârea din 20 iunie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești, cererea de chemare în judecată depusă de Marandici Elena a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că, comisia de anchetă constituită pe caz, a concluzionat că accidentarea copilului Veveriță Roman s-a produs în cadrul orei de geografie în urma unei acțiuni fizice exercitate de Marandici Elena asupra elevului respectiv, apucându-l de gât și întorcându-i brusc capul înainte, iar acțiunile Elenei Marandici constituie un act de violență fizică, fie și neintenționată, asupra elevului Roman Veveriță.

Instanța de judecată a constatat încălcarea prevederilor Regulamentului intern al Gimnaziului Crăsnășeni și a fișei de post de către reclamanta Elena Marandici. La concedierea Elenei Marandici au fost respectate și condițiile stabilite în art. 87 alin.(1) din Codul muncii, care prevede că concedierea salariaților membri de sindicat se admite cu consultarea prealabilă a organului (organizatorului) sindical din unitate.

Instanța a reținut faptul aplicării violenței fizice și cauzarea durerilor fizice elevului Roman Veveriță la lecția profesoarei Elena Marandici la data de 31 martie 2014, circumstanță care a fost reținută de către comisia de anchetă din 07 aprilie 2014.

Argumentele reclamantei privind lipsa intenției privind aplicarea violenței fizice, lipsa legăturii cauzale dintre gestul reclamantei cu posibila traumă elevului la lecția reclamantei, instanța de judecată le-a apreciat declarative și formale, deoarece prin probele cercetate în ședință de judecată s-a constatat contrariul.

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 6 iulie 2018, Marandici Elena a declarat apel împotriva hotărârii din 20 iunie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul

Telenești, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Marandici Elena și menținută hotărârea din 20 iunie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești.

La 22 august 2019, Marandici Elena a declarat recurs împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond și emiterea unei hotărâri noi de admitere a cererii de chemare în judecată.

În motivare a indicat că, atât instanța de apel cât și instanța de fond au dat o apreciere selectivă circumstanțelor cauzei și a materialelor dosarului.

Concluzia precum că a aplicat violența fizică elevului, este neîntemeiată. Prin faptul că i-a pus mâna pe cap elevului Veveriță Roman nu a urmărit scopul de ai cauza careva leziuni corporale, acțiunile sale fiind stric îndreptate spre ai atrage atenția minorului la tema lecție și de a nu împiedica celorlalți colegi să lucreze în liniște asupra temelor.

Recurentul a invocat că nu a cunoscut despre faptul că elevul suferă de careva maladii cronice, și nu a avut nici o intenție directă de ai cauza dureri fizice. Astfel, concluziile instanței de fond și ale instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, dat fiind faptul că aprecierea probelor examinate a fost subiectivă.

În opinia recurentului instanța de apel nu a examinat corect cauza și nu a dat o apreciere justă probelor administrate în cadrul judecării cauzei în fond.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 28 noiembrie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii de ieșire, instanța de apel a expediat participanților la proces, copia deciziei motivate la 18 decembrie 2018.

Date referitor la recepționarea de către recurentă a deciziei, la materialele cauzei lipsesc, însă la solicitarea recurentei Marandici Elena, i s-a eliberat copia deciziei motivate a instanței de apel la 01 iulie 2019 (f.d. 72 Vol. II).

Cererea de recurs a fost declarată la 22 august 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 10 septembrie 2019 instanța de recurs a comunicat intimatului copia recursului, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii (f. d. 199), fiind recepționat contra semnătură potrivit avizului de recepție (f. d. 84 Vol. II).

La 1 octombrie 2019, Gimnaziului Crăsnășeni a depus referință, solicitând

respingerea acestuia ca neîntemeiat, invocând că recursul nu conține temeiurile de drept prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Marandici Elena nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Marandici Elena.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari